

مسیحایی که با خورش کند بر پا کلیسا را
به رسم عاشقی بر ما فشاند خون خود عیسی
چو باشد روشنی بخش شب تارم ز نور خود
اگر در آخر کشتی بخواب ناز آسوده ست
گاهی بخشد حیات نو به دخت یائروس از احسان
خرامیدن به لنگان داد و ره بر گمرهان دهر
بشر چون وارث فیض ست و الطاف خداوندی
به شکر و طاعتش برخیز و دل بر آستانش بند
برو این راز پنهان را عیان کن نزد این عالم
نفهمید علم انسانی رموز خلقت عالم
بشر اندیشه‌ات برچین و فهم ایزدی بستان

سزاوار ست که تمجیدش فرا گیرد دل ما را
گذارد پشت سر در عشق عجب مجنون و لیلا را
بباید روح و جان را داد و دید آن نور اعلی را
ولیکن لحظه‌ای دیگر برد طوفان دریا را
کند بینا ز انوارش گهی کور اریحا را
بگفتا دور کن از خود تو خواهشهای بیجا را
بباید ترک دنیا کرد و داد اموال دنیا را
که از فیضش کند بُرنا ضعیفان و رعایا را
که او بخشد گناهانت چه دیروز و چه فردا را
هزاران سال دیگر هم نفهمد کار عیسا را
که فهم آدمی کبرست و گیرد راه حوا را